

Já, bloggerka

Jana Kuželová

*žena
30+*

text a fotografie © Jana Kuželová, 2017
© Grada Publishing, a. s., 2017

Já, blogerka

žena
30+

Jana Kuželová

Já, blogerka

Milí čtenáři! Právě v tuto chvíli mi srdce poskakuje radostí. Držíte v ruce kousek mého života i osobnosti, který se nějakým způsobem prodral na světlo a papír. A to je vážně prima pocit, jo!! Než se do vás pustím ve svých článcích a úvahách, které jedna po druhé přibývají podle toho, jak mi vytanou na mysli, dovoluji se představit.

Vezmu-li to zkratkou, jsem blogerka. Mimo jiné. Žena po třicítce, která se cítí někdy na patnáct, jindy na devadesát. Jsem realista s bujnou fantazií. Kombinace je to, pravda, trochu podivná, ale jak se v dalších článcích dočteš, nehraju na „normálnost“, ale na „výjimečnost“.

Jsem objevitel. (A občas o sobě píšu v mužském rodě). Čas od času propadám záchvatům tvořivosti z materiálů, které jsem nikdy neměla v ruce, a ráda zkouším nové. Věřím tomu, že co si nezažiješ, to nemáš, takže zážitků nemůže být nikdy dost! Věnuji se focení, ráda píšu, svou představivost si vybírám digitálním uměním a moje práce je tak trochu všecko dohromady...

...ale nezapomínám být především ženou.

Být ženou znamená umět uvařit, být po očku v obraze, co se nosí, zvládat několik rolí ve společnosti a k ženství patří i seberealizace nákupy. Jde o soubor znalostí a dovedností, um někdy opravdu nelehký. A tak, milé ženy, pozvěte ke čtení i muže. Měli by se učit rozumět tomu, kdo jsme...

Jsem žena. A žena je...

Jsem žena. Ale kdybych měla popsat, co vlastně je být ženou, musím přiznat, že to dodnes pořádně nevím. I když... představu mám asi mnohem jasnější než v pubertálním věku, to jo. Ale jsou to stejně jen pevnější kontury něčeho, co se nedá absolutně a konkrétně uchopit.

Žena = prsa. Vzpomínám si na prsa svojí babičky, když mne chovala a houpala ve své náruči jako dítě. Takové to její měkké,

Cítit, milovat, trpět,
obětovat se, bude vždycky
obsahem života ženy.

– Honoré De Balsac –

milující objetí. A měkké, milující objetí znamená lásku a místo, kde může dítě bez starostí spočinout. **Takže žena = láska, na jejíž měkké hrudi si může odpočinout svět sám?** Jo. Zní mi to hezky. :)

Žena = odlišnost od muže. To je jednoznačný. Ať už fyzicky, psychicky, anebo společenskou úlohou, která je ovšem v dnešní době taky tak trochu matoucí. To, že nejsem kluk, jsem si začala uvědomovat docela brzo. Ale svou odlišnost jsem nezaznamenala sama. Začali mě na ni upozorňovat druzí:

„Přece nepolezeš po stromech, jako nějaký chuligán!“ (Chuligán = mužský rod, samozřejmě). *„Vezmi si na sebe aspoň jednou tyhle pěkné šatičky, kolik holčiček by ti je závidělo.“* (No jo. Ale v těch se „na chuligána“ hraje dost blbě, že.)

Tedy pomalu a jistě, svět mne začal přivádět k uvědomění. Moje malé prozření obsahovalo objevení faktu, že nejsou všichni stejní, ne ke všem se přistupuje stejně, ne ode všech se očekává to samé. Že nejsou všichni kluci a že kluci a holky jsou prostě nebe a dudy a každej má úplně jinou životní náplň. Což je ale otázkou. Jelikož mám tendenci do všeho vrtat, neodpustím si zamyšlení: *„Je to tak skutečně?“*

Žena = menstruace. Tak tohle bylo jedno z nejnepříjemnějších zjištění, v mé osobní cestě za ženstvím. Menstruace. Nepříjemná věc, pouze komplikující běžnou existenci. A nejen, že „TO“ kluci nemaj taky, ale ještě k tomu „TO“ musí i bolet!! No uznejte, je tohle fér?

Žena tedy rovná se i bolest, protože to je přesně to, co musí každý měsíc snášet. Pokud nechce odrodit zástup potomků, samozřejmě – ale ani v tomto případě se o bolest nepřipraví. Jen je intenzivnější. (No juchúúú!) A kratší. (Jako by to něco zlepšovalo.)

Žena = život. Což je naopak nesmírně krásné. I muž je život, protože v něm spí semínko. Ale žena je všechno, co semínko potřebuje

k tomu, aby ožilo. Je jako kyprá půda. A tady mne znovu napadne měkká náruč mojí babičky. **Žena je živina. Žena umožňuje životu, aby započal a rostl, nebo aby zůstal spícím.**

Žena zná bolest. Rodí v bolesti, v bolesti otevírá životu brány a to vše její duši dává hloubku a jejímu odhodlání vytrvalost. I proto možná nechápe muže, který je bez podobného údělu a zkušeností jaksi „plošší“. Dřív nad problémy zlomí hůl. Snáz se nechá zvíkat k tomu, aby překážku obešel, namísto toho, aby ji rozťal ve dvě. Protože se bolesti (na rozdíl od ženy) může vyhnout. A to některé z nás snad i mají mužům za zlé.

Jsem žena a je to fajn. Moje podstata mne baví a těším se, že jí s přibývajícím věkem možná budu i víc rozumět.

Moje nejlepší kámoška je imaginární

To je doznání, co? Abyste se ale nelekli, že mi už dočista přeskočilo (ujišťuji vás, že zatím – stejně jako odjakživa – mi jen lehce „skáče tam a zpět“), dovolte, abych vám ji představila. Má nejlepší, imaginární přítelkyně se jmenuje Božena. A je tu pro vás stejně jako pro mě.

Co si budeme nalhávat, občas tu veřejně propíráme i krapet špinavější prádlo. A přece si nemůžete myslet, že je všecka ta špína jenom moje!

Na druhou stranu, nemůžu tu přece ani otevřeně sdělit fakt, že půlka té hromady na vyprání patří Růženě a druhá Zuzaně. Jednak

by mi asi daly co proto a za druhé by asi brzy bylo po přátelství. A proto tedy na scénu nastupuje Božka.

Božka je fajn. Jak už jsem řekla, je to moje nejlepší kámoška a její život je nevysychající pramen inspirace, zejména v otázce mezilidských vztahů. Každá chyba, kterou jsem udělala, nebo kterou jste udělali vy, padá na její hlavu. Zažívá všechny stupně partnerských krizí. Zažila všechny výhody i nevýhody života single. Má děti a řeší starosti matek, ale je i expertem na život bez nich (kterým se stala právě díky mateřství). Její osobnost je precizním odleskem té vaší. A moje. A nás všech. A jelikož nejlépe radí samotná zkušenost, myslím, že bychom tu Boženu občas měli pustit ke slovu.

Bóža není ideální. Právě proto, že ji tvoříme my všichni, je snad ze všech nejhorší. Často přímo k nakopnutí. Někdy vůbec nechápu, proč s ní vlastně pořád ještě kamarádím, ale nechávám to plynout.

Mimochodem bych také
chtěla říci, že nejdříve měl
šanci svést vinu na ženu Adam.

– Nancy Astorová –

Stejně jako já, Božka už dávno oslavila třicítku. Ukázková žena 30+. Ale 30+ je i 40. Nebo 50. Nebo 60 a víc, takže její skutečný věk nechám tak trochu v utajení. Ona sama říká, že „*stará seš, na kolík se cejtíš*“ – a hotovo.

Řekla bych, že hlavní představení jsme zvládli. Teď už se můžete těšit na konkrétní příběhy z jejího (i mého a vašeho) života, plné těch největších pikantností. Jak už to „něžnější pohlaví“ potřebuje, probereme důkladně ta nejhlubší zákoutí ženské duše, spočítáme Božčiny hříchy nebo ji doprovodíme v životních úsecích prozářených sluncem radosti.

Žít život tak, aby nás bavil...

Byly jsme si s Božkou posedět. Znáte to, dáte si dvě deci, nebo dvakrát dvě... občas je z toho láhev... a to se pak sypou historky jedna za druhou. Teda já toho normálně nakecám dost, ale tentokrát Božena s přehledem vedla. Mlela a mlela... a mlela... a já, coby dobrá kámoška, jsem se samozřejmě snažila poslouchat ze všech sil. Přišla jsem domů a měla hlavu jako škopek, plný špinavého prádla.

Jedno s druhým, nějak se mi nedařilo usnout. Asi jsem to přehnala s kafem. A tak poslouchám své oblíbené CD s relaxačními zvuky (naživo, v podobě spokojeného chrápání méj drahé polovičky) a hlavou nechám proplout pár úvah...

Božka tvrdí, že je všechno špatně. Manžel jí nenaslouchá. S domácností moc nepomůže a s dětmi jakbysmet. Na všechno se cítí sama. Neví, kde jí hlava stojí, pořád je v poklusu, hudruje, že dnešní doba je přílišně uspěchaná. V čemž jí (na jednu stranu) nemůžu odporovat, protože má svým způsobem pravdu. Od nadávání na rodinu, známé a okolí se plynule přesune k nadávání na stát, systém, práci – a prostě smete to sakumprásk všechno do jednoho pytle.

V první chvíli mě skutečně jímá lítost nad jejím těžkým životem. Jako vypráví to dost sugestivně a já ji samozřejmě chápu a snažím se ji pochopením zahrnovat, i když už mi hlava praská ve švech. Nevadí. Pro krásu a kámošky se musí něco vydržet. Aspoň občas. Jenže když to utrpení poslouchám už po druhé nebo po třetí (a vícekrát), přičemž se jen obměňují některá fakta, začínám toho mít fakt dost. Ani ne, že by mne to nezajímalo. Spíš bych jí chtěla pomoci a myslím, že pouhé horlivé naslouchání se soustavným přikyvováním tu službu neodvede. Ale příště jí to povím. Fakt. Třeba nějak takhle:

Božka, je to tvůj život, tak se s tím buď smiř a měj ho ráda, nebo ho změň a pracuj na tom, abys ho ráda měla. Nebo se seber a uteč někam do pralesa, kde budeš šťastná a bezstarostná až do smrti smrtloucí.

Dej každému dni příležitost,
aby se stal nejkrásnějším
dnem tvého života.

– Mark Twain –

Je to asi drsný a možná z mojí rady nebude nadšená. Možná i proto, že si ve skutečnosti chce jenom stěžovat a „půjčovat si“ mou životní energii, což jí na chvílku pomáhá. Jenže s energií je to tak, že tam, kde se vezme, musí se zase vrátit a nelze z ní čerpat do nekonečna. Ne, nejsem žádný kruťas, ale mám přece nějaký pud sebezáchovy. Opravdu ji chápu a ráda bych, aby byla šťastná, jenže nevím, jak ji

mám šťastnou „udělat“. Můžu jí naslouchat, radit, povzbuzovat ji, můžu jí koupit něco malého pro radost. Ale to nezmění její život. Stejně jako to nezastaví proud jejího negativismu.

Než si ji vezmu na slovíčko, zkusím se z toho všeho sama něco naučit. Třeba že:

Pokud si svůj život neuspořádám tak, aby mi v něm bylo dobře, bude mi v něm špatně – a nebude to vina nikoho jiného než moje vlastní. Tak jasný, děti asi těžko přestanou zlobit, bordel v kuchyni se sám neuklidí a lidi kolem mě určitě nebudou mávnutím proutku dokonalí. Ale můžu dětem stanovit nová pravidla,

kteřá se budou respektovat. Můžu říct svému muži o tom, jak se cítím a navrhnout možnou dělbu práce. Nebo prostě ubrat a říct mu, že pokud nemám skončit v blázinci, obejde se bez teplý večere. A jestli neobejde, bude muset doma víc pomáhat.

I když se budu snažit uspořádat si život podle vlastních potřeb, nepůjde to hned. Ale budiž mi útěchou, že pracuji na světlých zítčích. Je nesmysl čekat, že po prvním pokusu bude všecko pohádka, když jsem až doposud nechávala „život dít se“ a nijak mu do toho nezasahovala. Ale mám na to. Mám na to stát u kormidla svého vlastního osudu a postupně pokořit vlnobití tak, aby můj člun mířil tam, kam chci, namísto tam, kam ho vleče proud.

Ať je můj život, jaký je, pokud ho nebudu mít ráda, jen ho zhorším. A tak se vyplatí snaha hledět na úspěchy, i na takové, kterých by si druhý ani nevšiml. Radovat se z maličkostí, i kdyby to byla „jen“ nová rtěnka. Milovat své děti i zlobivé, možná i zlobivější než ty druhé, a přijímat je takové, jaké jsou, aniž bych se je snažila srovnávat s ostatními. Milovat svého muže, protože pokud ho nemiluju, nic mi nebrání v tom ho opustit. A pokud ho nechci, nebo nejsem schopná opustit – nejspíš mi stále do života přináší nějaká pozitiva, za která se ho vyplatí ocenit a mít ráda.

Já myslím, že život se dá žít tak, aby nás bavil. Ale chce to akci. A to Boženě příště řeknu. Slibuju. A doufám, že ona mi řekne to samé, až to někdy budu nejmíc potřebovat...

Jak přikládat polínka, do vztahu „ohýnka“. Zpráva dne: Jakodřív umřel.

Já vím, já víím! Ale blog je vlastně něco jako blok, do kterého si můžu dovolit psát tak, jak mi zobák narostl, ne? Tak mi snad toho „ohýnka“ odpustíte. No, a pokud přejdeme od gramatiky k věci...

Bude řeč o lásce. A o chlapech, samozřejmě.

Božena se u našeho posledního kecacího kafe vylekala, že „už ho asi nemiluje“. Řeč je o manželovi, se kterým už jsou spolu nějakých pár let. Tak jsme to musely probrat. Úryvek z diskuse:

„A máš ho ráda?“

„Jako jó, to jó...“

„A záleží ti na něm?“

„No tak jasně, že jo, minimálně je to otec mých dětí. Ale víš, zdá se mi, že jsme tak trochu jako brácha a ségra. Nevim. Vášeň vyprchala, nebo co, žádný hromy blesky, chtěla bych, aby to bylo jako dřív. Bojím se, že už ho nemiluju.“

No, tak to je hezký. Chápu, asi to nemusí být příjemný zjištění, ale jako dřív? **Co je to „jako dřív“?** Něco ve smyslu: když jsem ještě byla štíhlá a náctiletá, nebo: když jsme měli o dvě děti méně? Jo! A v tom bude ten zakopanej pes...

Vyberte si za manželku takovou
ženu, kterou byste si vybrali
za přítele, kdyby byla mužem.

– Joseph Joubert –

„Jakodřív“

Tak zvaný „Jakodřív“ je něco velmi zbožňovaného, možná až zbožšťovaného, a čím déle s námi ten Jakodřív není, tím více se nám zdá ideální. Jakodřív je magické slovíčko, které z nás umí dělat krásnější, štíhlejší, mladší, z partnera pozornějšího, láskyplnějšího a život mnohem bezstarostnější a vůbec celkově šťastnější. Není se čemu divit, že Jakodřív chce mít každý, stále a právě teď.

Jenže Jakodřív a Zrovnatedř jsou bohužel dvě veličiny naprosto a absolutně neslučitelné. Řekla bych, že Jakodřív vlastně úmyslně škodí tomu Zrovnatedři, a to tím víc, čím víc si uvědomuje, že Zrovnatedř je nenahraditelné.

Přemýšlela jsem, jestli se to mám snažit Boženě nějak vysvětlit. Že chápu její utrpení nad ztrátou věcí bývalých. Ale že potom asi nepochopila nic o životě. **Jelikož život je o konstantním ztrácení při nabývání nového.** A to nové se s tím starým nedá srovnávat, i kdyby se nám snad zdálo ošklivější. Nové je prostě... jiné.

Asi Boženě příště řeknu, že to je tak, jako by pořád chtěla kousat mlíčňákama. Děti prostě ztrácí první zuby, aby jim narostly druhé,

trvalé. A možná se jim ty druhé taky nelíbí. Možná se jim vlastně nelíbily ani ty první a chtěly by mít napořád krásné a hladké dásničky. A třeba si opravdu uvnitř zoufají, že by si přály, aby jejich dutinky ústní byly jako dřív. Měkčí. Bezzubé. Navíc jak by to bylo praktické, kdyby jídlo nemusely žvýkat samy, ale o všecko se jako dřív postarala matka s prsem.

No jo, jenže to by matku asi trefilo. A dalších matek už by nebylo, protože s takovou bychom jako lidstvo vymřeli raz dva. Tohle je nám asi jasný jako facka. Ale proč nám potom dělá takové potíže to pochopit v oblasti emocí?

A co s těma polínkama?

Nakonec jsme s Božkou zjistily, že jako dřív už nebude nikdy nic, ale že právě tak to je správně. Situaci nám hodně objasnily právě ty děti, které nechceme až do smrti kojit, protože odmítají přijmout vývoj a růst. A vývoj a růst vyžaduje adaptabilitu. **Kupodivu i v dospělosti, ve které už se sice nemusíme učit chodit a rozbíjet si kolena, ale učíme se třeba udržovat vztahy funkční.**

Nedávno jsem v jednom filmu zaslechla hlášku, že manželství je, když to je hezké aspoň hodinu denně. Nebo když to není dlouhodobě nesnesitelné. Ve spojení s doprovodnou hudbou jsem z toho nejprve měla náběh na depresi. Ale něco na tom je. Zamilovanost je zdarma, ale láska je mrakodrap, který musíme stavět sami. A je asi jen na nás, jestli z něj uděláme chatrč, nebo Hilton.

S Boženou jsme se shodly na tom, že ve vztahu si k zahoření musíme vzájemně nadhazovat polínka. Takové dobré, suché polínko je něco jako důvod, proč druhého milovat. Něco, co mu umíme dát jenom my. Nebo něco, co uděláme navíc. Nebo něco, co děláme pravidelně. Něco z čeho slevíme. A tak dál... a tak dál.

No prostě – kde není polínek, nemůže být žár. A kde není žár, nebude nám nic platné volat „Jakodřív“, ale budeme se muset zaměřit na otop. Je fakt, že jedny ruce jsou k tomu málo, hlavně dlouhodobě. Ale my s Boženou prostě věříme tomu, že i kdyby to vydržely jen jedny dostatečně dlouho, přeskochí jiskra i na druhého.

Hlavně nevyhasnout na vavřínech!

Spoustu přátel mít... Umíš být super „kámoška“?

Jak spoustu přátel mít? Umíš být super kámoška? Tenhle článek bude o mezilidských vztazích. Konkrétně se zaměříme na vztahy přátelské.

Asi neexistuje člověk, který by k životu nepotřeboval druhé. Jsme prostě „tlupový druh“ a přátelství, stejně jako partnerství, patří k našim potřebám. V dnešní zrychlené a trochu sobecké době je někdy obtížné si na kámošky najít čas, ale pokud je chceme mít – musíme pro ně vynaložit i nějaké úsilí. A to je něco, co si kupodivu mnohé z nás neuvědomují. Úplně každá si samozřejmě dokážeme stěžovat na to, co nám na druhých vadí. Ale dnes se chci zaměřit na nás samotné. Na to, co můžu dělat pro druhé já – a co opravdu funguje jako injekce na podporu přátelství. Rady sesbírané životem. Takže... jak na to?

Nebud' náročná. Neměj příliš vysoké očekávání.

Všimla jsem si, že lidé, kteří skutečných přátel moc nemají, jsou v kritériích na ně zpravidla velmi nároční. Mají očekávání, jak by se přátelé měli chovat, jací by měli být, jak by měly probíhat společné schůzky, kolik by měli sdílet společných zájmů. Panuje představa, že je nutné být stejně inteligentní. Nebo že je nutné mít stejný pohledy na věc. Stavíme si hradby z představ a očekávání, které pro druhé nemusí být vůbec lehké splnit. Věci, které se nám zdají jako banální, prostě druzí můžou mít jako slabinu, **ale nedá se všem měřit stejným metrem.** Každý metr by měl být uzpůsoben na měrné jednotky daného člověka.